Laulu ystävän nälästä

Kirjoittanut Riitta Hämäläinen

En minä nälästä laula
ruoan puutteesta runoile
nälkää nähnyt en ikinä
maannut tyhjällä mahalla.

Ei ole vilu minulla
en kyhjötä kylmissäni
vailla vaatteita palele.

Mitä laulan luonnon lapsi
Savon tyttönen sanailen
emäntä peräkyliltä?

Laulan naapurin nälästä
puutteesta puhekaverin
ystävän hyvän halusta.

Se on ihmisen ikävä
naisen, miehen mieliharmi
näillä kylmillä kylillä
teiden pitkien takana
kaukana kehäkaduista
sieltä missä on elämä
touhu, kiire ja kuhina.

Vai olisiko se siellä
etelässä vain elämä
keskellä kovan metelin
kylmien kivikatujen?

Siellä itku on isompi
kaiho kaiketi pahempi
ikävä kivikylässä
yksinäisten yksiöissä.

Onhan täällä linnunlaulu
raakku reippaampi variksen
pienten lintujen liverrys.
On orava naapurina
tupsuhäntä tuttavana
varsin viehkeä kaveri.

Vaan on silläkin vikansa
puutteita punatakilla:
Sano ei sanaa minulle
puhu, ei edes pukahda

hyppii minne en ylety
enkä voi sitä halata.

Jos sinulla on sanoja
lämpimiä lauseitakin
kenties kelpoja puheita
haluaisitko halata
tai vain kunnolla kätellä?

Jaa se siis jo jollekulle
ja yllätä ystäväsi
vierastakin virkistele
outoja älä unohda.

Viskaa viesti vietäväksi
kirje Kustin tuon mukana
pojan postia jakavan.

Soita kaivattu puhelu
pitkin lankoja pirauta
tekstaa tekstiviestejäsi
käytä kelpo kännykkääsi
sähköpostia lähetä
mailaisit edes minulle!